Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

11. juni 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer – direktiv 76/308/EØF – artikel 6, stk. 2, og artikel 10 – direktiv 2008/55/EF – artikel 6, stk. 2, og artikel 10 – den bistandssøgende medlemsstats skattefordring inddrives af den bistandssøgte medlemsstat – denne fordrings status – begrebet »fortrinsstilling« – modregning af den nævnte fordring i en skattegæld til den bistandssøgte medlemsstat«

I sag C-19/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour de cassation (kassationsdomstol, Belgien) ved afgørelse af 20. december 2018, indgået til Domstolen den 11. januar 2019, i sagen

État belge

mod

Pantochim SA, under likvidation,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, Domstolens vicepræsident, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne M. Safjan, L. Bay Larsen og C. Toader,

generaladvokat: G. Hogan,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Pantochim SA, under likvidation, ved avocate J. Oosterbosch,

– den belgiske regering ved P. Cottin, J.-C. Halleux og C. Pochet, som befuldmægtigede,

– den spanske regering først ved A. Rubio González, derefter ved S. Jiménez García, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin, J. Jokubauskaitė og C. Perrin, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. januar 2020,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 2, og artikel 10 i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med de foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsimportafgifter og told (EFT 1976, L 73, s. 18, berigtiget i EFT 1977, L 306, s. 34), og af artikel 6, stk. 2, og artikel 10 i Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger (EUT 2008, L 150, s. 28).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem den belgiske stat og Pantochim SA, under likvidation, vedrørende modregning af en fordring, som sidstnævnte havde i forhold til denne medlemsstat, i dette selskabs gæld til den tyske stat.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 76/308/EØF

3 Følgende fremgik af første til tredje og ottende betragtning til direktiv 76/308:

»Et fordringsdokument udfærdiget af myndighederne i en medlemsstat giver på indeværende tidspunkt ikke grundlag for inddrivelse i en anden medlemsstat.

[I] og med, at anvendelsen af nationale bestemmelser om inddrivelse er begrænset til det nationale område, udgør disse bestemmelser en hindring for det fælles markeds oprettelse og funktion; dette forhold gør det navnlig inden for den fælles landbrugspolitiks område ikke muligt at gennemføre landbrugsordningerne fuldt ud og retfærdigt, og det gør det lettere at gennemføre svigagtige handlinger.

[D]et er derfor nødvendigt at fastsætte fælles regler om gensidig bistand med henblik på inddrivelse.

[…]

[D]en myndighed, der anmodes om bistand, bør, når den inddriver en fordring på den myndigheds vegne, som anmoder om bistand, dersom de gældende bestemmelser i den medlemsstat, i hvilken førstnævnte myndighed befinder sig, tillader det, og i forståelse med den myndighed, der anmoder om bistand, kunne yde en betalingspligtig en betalingsfrist eller mulighed for betaling i rater; de eventuelle renter, som skal opkræves i forbindelse med ydelsen af disse betalingslettelser, bør overføres til den medlemsstat, i hvilken den myndighed, der har anmodet om bistand, befinder sig.«

4 I henhold til artikel 1 i direktiv 76/308 fastsatte det de regler, som medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser skulle indeholde med henblik på at sikre inddrivelsen i de enkelte medlemsstater af fordringer, der henhørte under direktivets anvendelsesområde, som var opstået i en anden medlemsstat.

5 Nævnte direktivs artikel 6 bestemte:

»1. På begæring af den myndighed, der anmoder om bistand, inddriver den myndighed, der anmodes om bistand, i overensstemmelse med de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for inddrivelse af lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, i hvilken den befinder sig, de fordringer, der er omhandlet i et dokument, som hjemler ret til eksekution.

2. Med henblik herpå behandles enhver fordring, for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, som en fordring fra den medlemsstats side, hvor den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig, dersom der ikke sker anvendelse af artikel 12.«

6 Samme direktivs artikel 9, som ændret ved Rådets direktiv 2001/44/EF af 15. juni 2001 (EFT 2001, L 175, s. 17), bestemte følgende:

»1. Inddrivelse finder sted i den valuta, der anvendes i den medlemsstat, i hvilken den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig. Hele det beløb, som er inddrevet af den myndighed, som anmodes om bistand, overføres af den myndighed, der anmodes om bistand, til den myndighed, som anmoder om bistand.

2. Såfremt de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, i hvilken den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig, tillader det, kan denne efter samråd med den myndighed, der anmoder om bistand, indrømme den betalingspligtige betalingsfrist eller tillade betaling i rater. Renter, der opkræves af den myndighed, der anmodes om bistand, som følge af denne betalingsfrist, skal også overføres til den medlemsstat, i hvilken den myndighed, der anmoder om bistand, befinder sig.

[…]«

7 Artikel 10 i direktiv 76/308 havde følgende ordlyd.

»Fordringer til inddrivelse er ikke [privilegerede] i den medlemsstat, i hvilken den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig.«

8 Artikel 10 i direktiv 76/308, som ændret ved direktiv 2001/44, var affattet således:

»Uanset artikel 6, stk. 2, nyder fordringer til inddrivelse ikke nødvendigvis samme fortrinsstilling som lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, hvori den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig.«

Direktiv 2008/55/EØF

9 Følgende fremgik af første og tiende betragtning til direktiv 2008/55:

»(1) […] [D]irektiv [76/308] er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder […]. Direktivet bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

[…]

(10) Den myndighed, der anmodes om bistand, bør, når den inddriver en fordring på den myndigheds vegne, som anmoder om bistand, dersom de gældende bestemmelser i den medlemsstat, i hvilken førstnævnte myndighed befinder sig, tillader det, og i forståelse med den myndighed, der anmoder om bistand, kunne yde en betalingspligtig en betalingsfrist eller mulighed for betaling i

rater. De eventuelle renter, som skal opkræves i forbindelse med ydelsen af disse betalingslettelser, bør overføres til den medlemsstat, i hvilken den myndighed, der har anmodet om bistand, befinder sig.«

10 Artikel 1 i direktiv 2008/55 fastsatte de regler, som medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser skulle indeholde med henblik på at sikre inddrivelse i de enkelte medlemsstater af fordringer omfattet af anvendelsesområdet for direktivet, som var opstået i en anden medlemsstat.

11 Dette direktivs artikel 6 bestemte:

»På begæring af den myndighed, der anmoder om bistand, inddriver den myndighed, der anmodes om bistand, i overensstemmelse med de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for inddrivelse af lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, i hvilken den befinder sig, de fordringer, der er omhandlet i et dokument, som hjemler ret til eksekution.

Med henblik herpå behandles enhver fordring, for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, som en fordring fra den medlemsstats side, hvor den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig, medmindre artikel 12 finder anvendelse.«

12 Det nævnte direktivs artikel 10 bestemte:

»Uanset artikel 6, stk. 2, nyder fordringer til inddrivelse ikke nødvendigvis samme fortrinsstilling som lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, hvori den myndighed, der anmodes om bistand, befinder sig.«

Belgisk ret

13 Direktiv 76/308 blev gennemført i belgisk ret ved loi du 20 juillet 1979 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certains cotisations, droits, taxes et autres mesures (lov om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger) (*Moniteur belge* af 30.8.1979, s. 9457).

14 Denne lovs artikel 12 havde følgende ordlyd i den udgave, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »loven af 20. juli 1979«):

»Den bistandssøgte belgiske myndighed foretager inddrivelser efter anmodning fra den bistandssøgende udenlandske myndighed, som om der er tale om fordringer, der er opstået i Belgien.«

15 Artikel 15 i loven af 20. juli 1979 var affattet således:

»De fordringer, der skal inddrives, har ingen fortrinsstilling.«

16 Artikel 334 i loi-programme du 27 décembre 2004 (programloven af 27.12.2004) (*Moniteur belge* af 31.12.2004, s. 87006) fastsatte følgende i den udgave, der fandt anvendelse indtil den 7. januar 2009:

»Den kompetente embedsmand […] kan uden videre foretage modregning af forskudsskat, indkomstskat, tilsvarende afgifter, merværdiafgift, som hovedstol, tillæg eller forhøjelser, samt af administrative eller skattemæssige bøder, renter og omkostninger, når disse er ubestridte eller ikke længere bestrides, i ethvert beløb, der skal tilbagebetales eller udbetales til en skattepligtig person i henhold til lovbestemmelserne om indkomstskat, tilsvarende skatter, merværdiafgift eller i medfør af de civilretlige bestemmelser om tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb.

Ovenstående [stykke] finder ligeledes anvendelse i forbindelse med beslaglæggelse og overdragelse, eller når der foreligger konkurs eller insolvensbehandling.«

17 Artikel 334 i programloven af 27. december 2004, som ændret ved artikel 194 i loi-programme du 22 décembre 2008 (programloven af 22.12.2008) (*Moniteur belge* af 29.12.2008, s. 68649), bestemte følgende i den udgave, der fandt anvendelse fra den 8. januar 2009:

»Den kompetente embedsmand kan uden videre vælge, om der skal ske modregning af beløb, som den pågældende enten skylder i henhold til den relevante lovgivning på beskatningsområdet, eller skattemæssige eller ikke-skattemæssige fordringer, som Service public fédéral Finances står for opkrævning eller inddrivelse af, eller i medfør af en retskraftig bestemmelse, i beløb, der skal tilbagebetales eller udbetales til en person, i overensstemmelse med lovgivningen på beskatningsområdet, som henhører under Service public fédéral Finances' kompetenceområde, eller som Service public fédéral Finances står for opkrævning eller inddrivelse af, eller i medfør af de civilretlige bestemmelser om tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb. Denne modregning er begrænset til det ubestridte beløb af den pågældende persons gæld.

Ovenstående [stykke] finder ligeledes anvendelse i forbindelse med beslaglæggelse og overdragelse, eller når der foreligger konkurs eller insolvensbehandling.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

18 Pantochim trådte i likvidation ved dom afsagt den 26. juni 2001 af tribunal de commerce de Charleroi (handelsretten i Charleroi, Belgien).

19 Som led i denne likvidation anmeldte den belgiske stat en privilegeret fordring inden for merværdiafgift (moms), som Pantochim fuldt ud anerkendte, og en den tyske stat tilhørende fordring på 634 257,50 EUR for moms og renter, der var blevet godkendt som en simpel fordring på dette selskabs passivside.

20 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at den tyske stats fordring var genstand for en anmodning fra denne medlemsstat om bistand til inddrivelse, og at der ikke var fremsat indsigelser vedrørende denne anmodnings eksistens og lovlighed.

21 Pantochim har for sit vedkommende en fordring i forhold til den belgiske stat i medfør af bestemmelserne på beskatningsområdet, som denne stat i henhold til artikel 334 i programloven af 27. december 2004 vil modregne i den tyske stats ovennævnte fordring.

22 Pantochim fremsatte en indsigelse mod denne modregning og anlagde sag for tribunal de première instance du Hainaut, division de Mons (ret i første instans i Hainaut, afdelingen i Mons, Belgien), som fastslog, at den belgiske stat ikke havde retligt grundlag for at modsætte sig en sådan modregning.

23 Ved dom af 27. juni 2016 stadfæstede cour d'appel de Mons (appeldomstolen i Mons, Belgien) denne afgørelse og tilpligtede den belgiske stat at betale et beløb på 502 991,47 EUR med tillæg af renter til Pantochim.

24 Den belgiske stat har iværksat appel til prøvelse af den nævnte dom ved den forelæggende ret, Cour de cassation (kassationsdomstol, Belgien).

25 Under disse omstændigheder har Cour de cassation (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal bestemmelsen om, at en [fordring,] for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, »behandles […] som en fordring fra den medlemsstat, hvor den myndighed, der anmodes om bistand, er hjemmehørende«, som fastsat i artikel 6, stk. 2, i [direktiv 2008/55], som erstatter artikel 6, stk. 2, i [direktiv 76/308], fortolkes således, at fordringen fra den bistandssøgende stat betragtes som en lignende fordring fra den medlemsstat, der anmoder om bistand, således at fordringen fra den bistandssøgende medlemsstat får status af en fordring fra den bistandssøgte medlemsstat?

2) Omfatter udtrykket »fortrinsstilling« som omhandlet i artikel 10 [direktiv 2008/55], og før kodificeringen i artikel 10 i [direktiv 76/308], fordringens status som en privilegeret fordring, der har en fortrinsstilling frem for andre fordringer i tilfælde af [konkurrerende fordringer], eller for enhver mekanisme, der i tilfælde af [konkurrerende fordringer] medfører, at fordringen har fortrinsstilling?

Skal skatteforvaltningens mulighed for på de betingelser, der fastsættes i artikel 334 i programloven af 27. [december] 2004, at foretage modregning [i tilfælde af konkurrerende fordringer] betragtes som en fortrinsstilling i henhold til artikel 10 i ovennævnte direktiver?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

26 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 2, i direktiv 76/308 og artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at den bistandssøgende stats fordring ligestilles med en fordring tilhørende den bistandssøgte medlemsstat og får status af en sidstnævnte medlemsstat tilhørende fordring.

27 Det skal indledningsvis bemærkes, at direktiv 76/308 og 2008/55, som er omhandlet i de præjudicielle spørgsmål, var gældende på tidspunktet for tvisten i hovedsagen, selv om de nu er ophævede. Som det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, foretog den belgiske stat som afvikling af den tyske stats fordring, der var genstand for den i hovedsagen omhandlede anmodning om inddrivelse, modregning i forskellige tilgodehavender, som Pantochim med rette gjorde gældende over den belgiske skatte- og afgiftsmyndighed fra den 1. januar 2005 til den 20. april 2009.

28 Ifølge artikel 6, stk. 2, i direktiv 76/308 og artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/55, som skal forstås i lyset af henholdsvis artikel 6, stk. 1, i direktiv 76/308 og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/55, skal en fordring, for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, behandles »som« en fordring fra den bistandssøgte medlemsstats side, idet den sidstnævnte skal inddrive denne fordring i overensstemmelse med de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for inddrivelse af denne medlemsstats lignende fordringer.

29 Det fremgår således af selve ordlyden af artikel 6, stk. 2, i direktiv 76/308 og af artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/55, at en fordring, der er genstand for en anmodning om inddrivelse, ikke får status som den bistandssøgte medlemsstats fordring, men alene »behandles som« denne medlemsstats fordring med henblik på inddrivelsen heraf, idet sidstnævnte således skal anvende de beføjelser og procedurer i henhold til de love og administrative bestemmelser, der gælder for fordringer i forbindelse med samme eller en lignende skat eller afgift i dens retsorden (jf. analogt dom af 26.4.2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, præmis 48).

30 Selv om den bistandssøgte medlemsstat med henblik på at inddrive den fordring, der er genstand for en sådan anmodning, i medfør af disse bestemmelser er forpligtet til at behandle denne fordring på samme måde som sine egne fordringer (jf. i denne retning dom af 14.1.2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, præmis 43), indebærer dette således ikke, at den bistandssøgende medlemsstat afstår den pågældende fordring til den bistandssøgte medlemsstat. Som generaladvokaten har anført i punkt 35 i forslaget til afgørelse, forbliver denne fordring ud fra et materielt synspunkt en fordring fra den bistandssøgende medlemsstat, som er en særskilt fordring i forhold til den bistandssøgte medlemsstats fordringer.

31 Denne fortolkning styrkes endvidere af ordlyden af artikel 10 i direktiv 76/308, som ændret ved direktiv 2001/44, og ordlyden af artikel 10 i direktiv 2008/55, hvorefter fordringer til inddrivelse ikke nødvendigvis får fortrinsstilling som tilsvarende fordringer, der er opstået i den bistandssøgte medlemsstat.

32 Det fremgår ligeledes af artikel 9 i direktiv 76/308, som ændret ved direktiv 2001/44, og af artikel 9 i direktiv 2008/55, at den bistandssøgende medlemsstats fordring, der inddrives af den bistandssøgte medlemsstat, ikke får status som sidstnævntes fordring, eftersom disse bestemmelser foreskriver, at den bistandssøgte medlemsstat er forpligtet til at overføre hele det beløb, som den har inddrevet, til den bistandssøgende medlemsstat, og i givet fald med påløbne renter som følge af indrømmelsen af en betalingsfrist.

33 Det følger desuden af ottende betragtning til direktiv 76/308 og af tiende betragtning til direktiv 2008/55, at EU-lovgivers hensigt har været, at den bistandssøgte medlemsstat inddriver fordringen for den bistandssøgende medlemsstats »regning«.

34 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 6, stk. 2, i direktiv 76/308 og artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at den bistandssøgende stats fordring ikke ligestilles med en fordring tilhørende den bistandssøgte medlemsstat og ikke får status af en sidstnævnte medlemsstat tilhørende fordring.

Det andet spørgsmål

35 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 10 i direktiv 76/308 og artikel 10 i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at udtrykket »fortrinsstilling«, der er omhandlet i disse bestemmelser, henviser til en fortrinsstilling, der er knyttet til en fordring, som giver denne en privilegeret ret over for de andre fordringer i tilfælde af konkurrerende fordringer, eller til enhver mekanisme, der medfører, at fordringen i tilfælde af konkurrerende fordringer har fortrinsstilling. Denne ret ønsker ligeledes oplyst, om artikel 10 i direktiv 76/308 og artikel 10 i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at den mulighed, som den bistandssøgte medlemsstats skattemyndighed har til at foretage modregning i tilfælde af konkurrerende fordringer, skal betragtes som en »fortrinsstilling« i disse bestemmelsers forstand.

36 Det skal bemærkes, at direktiv 76/308 og 2008/55 hverken definerer udtrykket »fortrinsstilling« eller henviser til medlemsstaternes lovgivning i denne henseende.

37 I henhold til Domstolens praksis skal en bestemmelse i EU-retten, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret for at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende bestemmelse (jf. navnlig dom af 13.10.2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, præmis 44, og af 16.11.2017, Kozuba Premium Selection, C-308/16, EU:C:2017:869, præmis 38).

38 Hvad angår det formål, der forfølges med direktiv 76/308 og 2008/55, skal det bemærkes, at det fremgår af deres respektive artikel 1, at de fastsætter fælles regler om gensidig bistand for at sikre inddrivelse i alle medlemsstater af fordringer, som henhører under disse direktivers anvendelsesområde, og som er opstået i en anden medlemsstat.

39 Det fremgår af første til tredje betragtning til direktiv 76/308, at direktivet har til formål at fjerne hindringerne for det fælles markeds oprettelse og funktion som følge af, at anvendelsen af nationale bestemmelser om inddrivelse af fordringer er begrænset til det nationale område (dom af 18.10.2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, præmis 45).

40 Dette direktiv fastsætter således bistandsforanstaltninger i form af meddelelse af oplysninger, som er nyttige med henblik på inddrivelsen, i form af meddelelse af akterne til modtageren og i form af inddrivelse af de fordringer, der er omhandlet i et dokument, som hjemler ret til eksekution (dom af 18.10.2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, præmis 46).

41 Hvad angår de pågældende bestemmelsers kontekst skal det bemærkes, at det nævnte direktivs artikel 10 bestemmer, at fordringer til inddrivelse ikke er privilegerede i den bistandssøgte medlemsstat. Der fastsættes således en regel om, at den fortrinsstilling, som den bistandssøgte medlemsstats fordringer indrømmes, ikke indrømmes fordringer, der er genstand for en anmodning om inddrivelse.

42 Denne artikel 10 blev ændret ved direktiv 2001/44 og derefter erstattet med artikel 10 i direktiv 2008/55. Disse direktiver indførte som undtagelse til denne regel den bistandssøgte medlemsstats mulighed for at indrømme denne fortrinsstilling til den bistandssøgende medlemsstats fordringer til inddrivelse.

43 Disse bestemmelser underbygger den omstændighed, at selv om disse fordringer, som det er bemærket i nærværende doms præmis 28-30, med henblik på inddrivelse skal behandles på samme måde som den bistandssøgte medlemsstats fordringer, adskiller de sig ikke desto mindre fra disse, og de er principielt ikke privilegerede i denne medlemsstat.

44 Henset til de ovenstående betragtninger tiltrædes en vid anerkendelse af udtrykket »fortrinsstilling«, der omhandles i de nævnte bestemmelser, således at det omfatter alle de mekanismer, som gør det muligt for den bistandssøgte medlemsstat i tilfælde af konkurrerende fordringer at opnå fortrinsstilling eller betaling forud for andre som undtagelse fra princippet om lige behandling af kreditorerne.

45 Hvad angår den i hovedsagen omhandlede mulighed for modregning, som den belgiske skatte- og afgiftsmyndighed har for sine egne skattefordringer, gør den forelæggende rets oplysninger det ikke muligt at afgøre, om anvendelsen af denne mulighed giver denne myndighed mulighed for i tilfælde af konkurrerende fordringer at opnå fortrinsstilling eller betaling af sine fordringer forud for andre kreditorer, eller om denne mulighed er en almenretlig modregningsmekanisme.

46 Såfremt denne mulighed er en almenretlig modregningsmekanisme, der skal forenkle inddrivelsesproceduren, og den belgiske stat herved hverken indrømmes en fortrinsret eller ret til betaling forud for andre for sine fordringer eller noget andet privilegium, skal muligheden anses for at henhøre under artikel 6 i direktiv 76/308 og artikel 6 i direktiv 2008/55, og staten skal således ligeledes benytte denne mulighed til inddrivelse af en anden medlemsstats fordringer, som er genstand for en anmodning om inddrivelse i medfør af disse direktiver.

47 I modsat fald, hvor anvendelsen af den i hovedsagen omhandlede modregningsmulighed giver den belgiske stat en sådan fortrinsret eller ret til betaling forud for andre, som andre kreditorer ikke har, udgør denne mulighed som undtagelse til princippet om lige behandling af kreditorer, der befinder sig i en situation med konkurrerende fordringer, en »fortrinsstilling« som omhandlet i artikel 10 i direktiv 76/308 og artikel 10 i direktiv 2008/55.

48 I dette tilfælde kan den belgiske stat ikke benytte den nævnte mulighed med henblik på inddrivelse af en anden medlemsstats fordring, der er genstand for en anmodning om inddrivelse i medfør af disse direktiver, eftersom det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at de fordringer, der skal inddrives, i medfør af artikel 15 i loven af 20. juli 1979 ikke har en sådan fortrinsstilling.

49 Under alle omstændigheder skal det fremhæves, at den bistandssøgte medlemsstat kun kan have adgang til en mulighed som den i hovedsagen omhandlede til fordel for den bistandssøgende medlemsstat.

50 På denne baggrund skal det andet spørgsmål besvares således:

– Artikel 10 i direktiv 76/308 og artikel 10 i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at udtrykket »fortrinsstilling«, der er omhandlet i disse bestemmelser, henviser til en mekanisme, som medfører, at en fordring i tilfælde af konkurrerende fordringer har fortrinsstilling.

– Artikel 10 i direktiv 76/308 og artikel 10 i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at den mulighed, som den bistandssøgte medlemsstat har til at foretage modregning i tilfælde af konkurrerende fordringer, skal betragtes som en fortrinsstilling i disse bestemmelsers forstand, når anvendelsen af denne mulighed betyder, at denne medlemsstat indrømmes en fortrinsret eller ret til betaling forud for andre, som andre kreditorer ikke har, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve.

Sagsomkostninger

51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) Artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med de foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsimportafgifter og told og artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger skal fortolkes således, at den bistandssøgende stats fordring ikke ligestilles med en fordring tilhørende den bistandssøgte medlemsstat og ikke får status af en sidstnævnte medlemsstat tilhørende fordring.

2) Artikel 10 i direktiv 76/308 og artikel 10 i direktiv 2008/55 skal fortolkes således, at

– **udtrykket »fortrinsstilling«, der er omhandlet i disse bestemmelser, henviser til en mekanisme, som medfører, at en fordring i tilfælde af konkurrerende fordringer har fortrinsstilling**

– **den mulighed, som den bistandssøgte medlemsstat har til at foretage modregning i tilfælde af konkurrerende fordringer, skal betragtes som en fortrinsstilling i disse bestemmelsers forstand, når anvendelsen af denne mulighed betyder, at denne medlemsstat indrømmes en fortrinsret eller ret til betaling forud for andre, som andre kreditorer ikke har, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve.**

Underskrifter